

Marc-Antoine Charpentier, pertanyent al segon barroc, va estudiar a Roma amb Carissimi. Açò li va fer molt sensible a l'hora de desenrotllar la melodia i explotar les possibilitats dramàtiques de les paraules sense perdre per això la tradició francesa en el seu estil. És considerat un gran mestre en música sacra, encara que va desenrotllar altres activitats com a col·laborador musical de Molière.

Henry Purcell va saber absorbir l'esperit dramàtic italià i el pompós francès, però els va donar un gir més sensual. Les cançons sacres incloses en *Harmonia Sacra* estaven dirigides a la devoció i meditació privada de personatges de la cort. Sorprenen els seus textos profundament subjectius i personals lluny del llenguatge públic litúrgic. Purcell va exercir també com a organista de l'abadia de Westminster i de la Chapel Royal, la qual cosa li va portar a desenrotllar un gran treball d'improvisació de peces basades en himnes durant els servicis religiosos.

Encara que J.S.Bach va continuar component fins a la seua mort en 1750, cap a 1725 o 1730 el barroc estava ja en decadència i la Il·lustració i el racionalisme donen pas a un nou estil denominat *preclassicisme*. **Carl Philipp Emanuel Bach** (fill de Johann Sebastian i alumne de Telemann) va ser un dels grans representants d'este nou moviment, en el que desapareixen els estils nacionals i es considera a la música com un llenguatge universal, desenrotllant-se un estil comú

Charo Rechea

Charo Rechea, soprano

Nascuda a València en 1979, realitza els seus estudis musicals en el Conservatori «José Iturbi» de València i en el Conservatori «Eduardo Torner» d'Oviedo, llicenciant-se en Musicologia per la universitat d'aquesta ciutat. Estudia cant amb Mª Ángeles Peters, Carmen Marqués i Elena Durgaryan. Ha sigut membre fundador de la Coral Catedralícia de València i ha assistit a cursos d'interpretació de música antiga amb Robert Expert, John Potter, Lambert Climent i Ariel Abramovich. Actualment continua els seus estudis amb Carmen Rubio i és professora de secundària en el Col·legi «Ntra. Sra. del Pilar» de València.

Agustín Rechea, orgue

Nascut a València en 1974, va ser membre de l'Escolania de Nostra Senyora dels Desemparats i va realitzar estudis de piano, composició i orgue als conservatoris «José Iturbi» i Superior de València. És llicenciat en Estudis Eclesiàstics per la Facultat de Teologia «San Vicente Ferrer» de València i actualment és professor de Religió a l'Institut «Josep Iborra» de Benissa.

CONCERT D'ORGUE I SOPRANO Memorial Paco la Parra

**Concert a càrrec
d'Agustín Rechea (orgue)
Charo Rechea (soprano)**

**Església de la Puríssima Xiqueta
Benissa 2012**

Dissabte 16 de juny, 21.15 h.

**AJUNTAMENT DE BENISSA
REGIDORIA DE CULTURA**

PROGRAMA

Johann Gottfried Walther
(Erfurt, 1684 – Weimar, 1748)

* Concert per a Orgue núm. 5 en LA menor (transcripció de l'original de Torelli)

- Vivace
- Adagio
- Allegro

Heinrich Schütz
(Turingia, 1585 – Dresde, 1672)

O Jesu, nomen dulce SWV 308

Francesco Cavalli
(Crema, 1602 – Venècia, 1676)

O quam suavis et decora

Marc-Antoine Charpentier
(París, 1643 – 1704)

Panis Angelicus

Agustín Rechea

* Improvisació lliure en LA menor

- Ofertori
- Elevació
- Comunió
- Final

Henry Purcell
(Westminster, ca. 1659 – 1695)

We sing to Him (Harmonia Sacra)

Georg Philipp Telemann
(Magdeburgo, 1681 – Hamburgo, 1767)

Aria *Gott Lob, daß mein Erlöser lebt*
(Cantata per al diumenge de Pasqua, Ich weiss, dass mein Erlöser lebt)

Carl Philipp Emanuel Bach
(Weimar, 1714 – Hamburgo, 1788)

- *Trost der Erlösung*
- *An Gott*
(Geistliche Lieder)

Johann Sebastian Bach
(Eisenach, 1685 – Leipzig, 1750)

* 1r moviment del Concert per a Orgue BWV 593 en LA menor (transcripció de l'op. 3 núm. 8 de Vivaldi)

Georg Friedrich Händel
(Halle, 1685 – Londres, 1759)

But Oh! What art can teach
(Ode in St. Cecilia's Day)

* Sols orgue

NOTES AL PROGRAMA

Conegut és que la música barroca arriba a la seua cima a Alemanya de la mà de **J.S.Bach** i els seus contemporanis.

En esta última etapa, els autors alemanys fan la seua gran aportació al fusionar els estils italià i francès amb la tradició alemanya. Açò ho veiem tant en **Händel** (que va estudiar a Itàlia) com en **Telemann**, **J.S.Bach** i el seu cosí **J.G. Walther**. Estos dos últims realitzen transcripcions de concerts italians per a ser interpretats amb l'orgue, continuant amb la gran tradició de l'escola alemanya organística. En esta tradició també era importantíssima la improvisació en la litúrgia protestant usant com a base el coral luterà. El preludi coral per a orgue s'utilitzava com a introducció al cant de la congregació enunciant la melodia principal i entre frase i frase del coral, l'organista solia improvisar.

El barroc naix a Itàlia a finals del s.XVI i els primers indicis es troben en l'escola veneciana, sobretot amb els Gabrielli, mestres de capella de la Catedral de Sant Marcos.

Els compositors alemanys procuraven acabar els seus estudis musicals a Itàlia. És el cas de **Schütz**, que entre 1609 i 1612 va ser alumne de Giovanni Gabrielli heretant l'ús de la policoralidad i l'estil *concertato* i dramàtic, portant-ho després a Alemanya. És considerat l'iniciador de l'escola alemanya d'orgue i el compositor alemany més important anterior a Bach.

En 1616 **Cavalli** entra com a cantor en Sant Marcos i més tard passa a ser primer organista (1665) i mestre de capella (1668), compaginant esta activitat amb la creació de nombroses òperes.

Mentres Roma era el baluard del tradicionalisme, Venècia es convertix en el centre de la revolució de la música sacra. L'esperit teatral, dramàtic i afectiu de les primeres òperes es fa sentir en la litúrgia. Els motets polifònics es van veure substituïts per obres per a una veu solista amb melodies i textos més subjectius i dramàtics que buscaven moure a la pietat i a la devoció personal.

Tant Schütz com Cavalli incorporen este nou estil a les seues obres religioses.

A Alemanya, la influència italiana va portar a una dicotomia: els compositors catòlics adoptaven sense problemes l'estil italià, però els protestants feien esforços per harmonitzar-ho amb el coral luterà.

D'una banda, els luterans ortodoxos buscaven la interpretació de l'Evangeli d'una manera més objectiva usant com a base el coral tradicional. D'altra banda, els pietistes (Schütz i la seua escola italianitzant) buscaven una unió mística amb Déu i realçaven la interpretació subjectiva per mitjà de composicions més lliures. Ambdós pautes es van fondre en Bach.

A l'onada d'influència italiana que va arrasar Alemanya, va seguir una francesa.